

Rep.Nr 09/1767

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN VIER SEPTEMBER
TWEEDUIZEND EN NEGEN.

1ste KAMER

Administratieve geldboeten
Tegensprekelijk
Definitief
NOT. art. 583 Ger.Wb.

In de zaak:

D Luc, wonende te

Appellant, vertegenwoordigd door Mr. Deben
loco Mr. Mievis, advocaat te Brussel;

Tegen:

**De Directeur-generaal van de Federale
Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en
Sociaal Overleg**, Diensten van de
Voorzitter, Directie van de
Administratieve Geldboeten, waarvan de
kantoren gevestigd zijn te 1070 BRUSSEL,
Ernest Blerotstraat 1;

Geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr. A.
Swinen loco Mr. M. van Reybrouck,
advocaat te Brussel;

★

★

★

Na beraadslaging, velt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest:

Gelet op de stukken van de rechtspleging en ondermeer op:

- het eensluidend verklaard afschrift van het vonnis uitgesproken op tegenspraak door de 8ste kamer van de Arbeidsrechtbank te Brussel op 18 oktober 2002 (AR nr 30.075/00), aan partijen met gerechtsbrief betekend op 30 oktober 2002;
- het verzoekschrift tot hoger beroep ontvangen op de griffie van het Arbeidshof op 13 november 2002;
- de besluiten van geïntimeerde, ontvangen ter griffie op 28 juli 2008;
- de besluiten van appellant, ontvangen ter griffie op 9 februari 2009;
- het advies van de heer J.J. Andre, advocaat-generaal, ontvangen ter griffie op 20 mei 2009;
- de repliekbesluiten van appellant, ontvangen ter griffie op 18 juni 2009;

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging op de openbare terechtzitting van 15 mei 2009, waarna de debatten gesloten werden en de zaak voor schriftelijk advies werd meegedeeld aan het Openbaar Ministerie tegen uiterlijk 29 mei 2009 en waarop partijen konden repliceren tot uiterlijk 19 juni 2009, datum waarop de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN EN RECHTSPLEGING

Op 20-5-1998 werd een politiecontrole uitgevoerd waarbij werd vastgesteld dat de genaamde T verbouwingswerken uitvoerde aan de achterzijde van de woning van de heer D gelegen te

Deze persoon, van Poolse nationaliteit, was niet in het bezit van een arbeidskaart.

De heer D verklaarde dat deze hem gedurende een aantal dagen, nl. op 16,18,19 en 20 mei 1998 had geholpen bij verbouwingswerken aan de keuken.

Bij aangetekende brief van 12-7-2000 werd de heer D uitgenodigd zijn verweermiddelen te laten gelden.

De heer L legde daarop op 1-8-2000 een verklaring af bij de Inspectie van de sociale wetten en beweerde dat T van Poolse nationaliteit, een vriend van hem was die hem gedurende twee dagen had geholpen zonder dat hij hiervoor vergoeding betaalde, dat hij diens vliegtuigbiljet voor de terugreis had betaald t.b.v. 12.000 BEF en dat hij nooit een pro justitia had ontvangen.

Op 24-8-2000 trof de algemene directie van de studiën van het Federaal Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid een beslissing waarbij aan de heer D een administratieve geldboete werd opgelegd van 120.000 BEF, d.i. 2.974,72 Euro wegens volgende inbreuken:

- A) Art. 12, 1° van de wet van 30-4-1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (oud art. 27,1° van het Koninklijk Besluit nr. 34 van 20 juli 1967 betreffende de tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit) door arbeid te hebben doen of laten verrichten door een werknemer, T die niet toegelaten is of gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden of tot vestiging.
- B) Art. 3, 1ste lid van het Koninklijk Besluit van 8-8-1980 betreffende het bijhouden van sociale documenten door geen personeelsregister te hebben bijgehouden.
- C) Art. 11 van de wet van 12-4-1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers door het verschuldigde loon voor een dienstbetrekking die een einde heeft genomen niet onverwijld te hebben uitbetaald, uiterlijk op de eerste betaaldag die volgde op de datum waarop de dienstbetrekking eindigde voor wat betreft de heer T

De heer D stelde tegen die beslissing een verhaal in bij de arbeidsrechtbank bij

verzoekschrift dat op 20-10-2000 werd neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank te Brussel.

Met het bestreden vonnis verklaarde de arbeidsrechtbank zijn vordering ontvankelijk doch ongegrond.

II. VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

De heer D is het niet eens met de uitspraak van de arbeidsrechtbank. Hij verzoekt het hof deze te hervormen en de administratieve beslissing van 24-8-2000 te vernietigen met veroordeling van geïntimeerde tot de kosten van het geding.

In ondergeschikte orde verzoekt hij hem het voordeel van uitstel voor de totaliteit van de administratieve geldboete toe te staan.

Geïntimeerde partij verzoekt het hof het hoger beroep ongegrond te verklaren met veroordeling van appellant tot de kosten van het geding.

III. BEOORDELING

I. Ontvankelijkheid

Het verzoekschrift tot hoger beroep werd neergelegd binnen de maand na de kennisgeving van het vonnis bij gerechtsbrief van 30 oktober 2002, overeenkomstig art. 792 van het Gerechtelijk Wetboek. Dit is binnen de wettelijk vastgestelde termijn. Het is regelmatig naar vorm en ook aan de andere ontvankelijkheidsvereisten is voldaan. Daarover is geen betwisting gerezen. Het is dan ook ontvankelijk.

2. Ten Gronde

De heer D meent dat de door de politie gedane vaststellingen onwettig werden verricht daar deze zijn eigendom betrad zonder een voorafgaande schriftelijke toelating, een huiszoekingsbevel of een voorafgaande toelating van de politierechter en derhalve nietig zijn.

Het proces-verbaal waarbij de inbreuken op de sociale wetgeving werden vastgesteld acht hij eveneens nietig omdat daarvan geen afschrift werd meegedeeld aan de overtreder binnen de 14 dagen na de vaststelling van de overtreding.

Tenslotte meent hij dat niet bewezen is dat hij werkgeversgezag uitoefende over de heer T hetgeen hij overigens betwist.

Aangezien bovendien de redelijke termijn, volgens hem niet werd nageleefd, nu de feiten dateren van meer dan tien jaar geleden, verzoekt hij in ondergeschikte orde hem het voordeel van het uitstel toe te kennen.

Wat de onwettigheid van de vaststellingen betreft

Het blijkt niet dat de verbalisanten de privé-woning van de heer D hebben betreden. De vermelding in het proces-verbaal dat de betrokkenen werden geïnterpelleerd "aan de achterzijde van de woning", wijst er integendeel op dat de woning zelf niet werd betreden.

Geïntimeerde verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie van 10-1-1995 waarin werd geoordeeld dat uit de omstandigheid dat de verbalisanten de verdachte te woord stonden aan de voordeur van diens woning en niet wordt voorgehouden dat de woning werd betreden, niet kan afgeleid worden dat de vaststellingen hebben plaats gevonden met schending van art. 15 van de Grondwet dat de onschendbaarheid van de woning waarborgt. (AC, 1995, p 31)

De situatie in voorliggend geschil is daar mee inderdaad vergelijkbaar.

De heer D stelt nog dat uit geen enkel element van het PV blijkt dat de werken werden uitgevoerd op het moment van de interpellatie aan de buitenzijde van de woning.

Volgens de verklaring van de heer Desmet zou hij samen met de heer T roofing hebben geplaatst op het plat dak van de keuken, en nadien gyproc binnen in de keuken, het geen niet belet dat hij buiten de woning werd aangesproken.

Wat de nietigheid van het proces-verbaal betreft
wegens de niet mededeling van een afschrift ervan

Het Openbaar Ministerie wijst er terecht op dat het hier niet gaat om een proces-verbaal opgesteld door de sociale inspectiediensten zodat de regel ingeschreven in art. 9 van de arbeidsinspectiewet niet van toepassing is.

Daarin is voorzien dat die PV's een bijzondere bewijswaarde hebben aangezien zij bewijswaarde hebben tot bewijs van het tegendeel voor zover een afschrift ervan ter kennis is gebracht van de overtreder en in voorkomend geval van zijn werkgever binnen de termijn van 14 dagen na de dag van de vaststelling van de overtreding. Is aan dat voorschrift niet voldaan, dan gelden zij enkel als inlichting.

Het door de politie opgesteld proces-verbaal heeft geen bijzondere bewijswaarde en geldt slechts als inlichting.

Er is geen grond tot vaststelling van de nietigheid.

De afwezigheid van gezagsuitoefening

Volgens de uitleg die de heer Desmet verstrekte had hij iemand nodig om hem te helpen bij het uitvoeren van verbouwingswerken aan zijn woning. Een vriend zou hem in contact hebben gebracht met de heer T , die hij niet kende, aan wie hij vroeg hem gedurende enkele dagen te komen helpen vanaf 16 mei 1998. Samen zouden zij roofing hebben geplaatst op het plat dak van de keuken en gyproc tegen het plafond van de keuken.

De heer T van zijn kant gaf als verklaring dat hij wagenpech had en de garage van zijn vriend de heer D mocht gebruiken die hij dan als wederdienst heeft geholpen bij werken aan zijn keuken.

Deze verklaring, die niet overeenstemt met deze van de heer D wat hun onderlinge verhouding betreft, wijst erop dat de persoon zich ervan bewust

was dat hij een niet toegelaten activiteit uitoefende.

Het hof meent dat uit de door de heer Desmet gegeven verklaring blijkt dat de heer T niet als zelfstandige de werken uitvoerde, doch samen met hem en op zijn instructies. Er blijkt niet dat de heer T vooraf een offerte deed, of werkte met zijn eigen gereedschap. Het is duidelijk dat dergelijke werken uitgevoerd door iemand die de opdrachtgever niet eens vooraf kende tegen betaling gebeuren, van een wederdienst was in voorliggende zaak duidelijk geen sprake. De heer D heeft dit ook niet beweerd. Hij stelde dat nog geen vergoeding was afgesproken doch dat hij wel van plan was de heer T te vergoeden. Dat nog geen vergoeding werd afgesproken sluit niet uit dat er sprake is van arbeid in ondergeschikt verband. Bij gebreke aan een uitdrukkelijk afgesproken loon zijn immers de minimumlonen van toepassing die bij Collectieve arbeidsovereenkomst worden vastgesteld.

Het hof deelt de zienswijze van geïntimeerde, die ook door het Openbaar Ministerie wordt bijgetreden dat de heer T de werken uitvoerde als werknemer, onder het gezag en de instructie van de heer D

De in de administratieve beslissing aangewezen overtredingen komen bewezen voor.

De onredelijk lange termijn

De heer D wijst op een termijn van 10 jaar tussen het opstellen van het proces-verbaal en de datum waarop de zaak in hoger beroep voorkwam.

Het hof stelt vast dat reeds meer dan twee jaar verstreken waren tussen de datum waarop de politie proces-verbaal opstelde, waarvan geen kopie werd meegedeeld aan de heer I en deze waarop hij werd uitgenodigd zijn verweer te laten gelden.

De redelijke termijnvereiste houdt verband met het recht op een eerlijk proces gewaarborgd door art. 6 EVRM en art. 14 en 15 van het BUPO-verdrag.

De termijn tussen het voordragen van het verweer en het treffen van de beslissing is redelijk evenals deze van de procedure voor de arbeidsrechtbank.

De proceduretermijn in hoger beroep is echter onaanvaardbaar lang. Het duurde haast zes jaar na de neerlegging van het verzoekschrift in hoger beroep op 13-11-2002 vooraleer geïntimeerde conclusie neerlegde ter griffie, nl. op 28-7-2008. De ziekte van de vroegere raadsman van geïntimeerde kan dergelijke lange termijn niet rechtvaardigen.

Aangezien het een burgerlijke procedure betreft kon ook de heer I de afhandeling van het proces bespoedigen, doch gelet op de aard van het geschil dat het opleggen van een sanctie betreft, kan men bezwaarlijk verwachten dat de heer D het procesverloop zou bespoedigen.

Het hof stelt vast dat de overschrijding van de redelijke termijn voornamelijk te wijten is aan geïntimeerde die daarvoor geen afdoende verantwoording verstrekt.

Het overschrijden van een redelijke termijn kan in voorkomend geval aanleiding geven tot een eenvoudige schuldverklaring zonder oplegging van een geldboete.

Art. 1 quater van de wet van 30 juni 1971 met betrekking tot de administratieve geldboeten, voorziet thans de mogelijkheid om geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling van de geldboete toe te kennen.

Rekening houdend met de niet naleving van de redelijke termijnvereiste en met de omstandigheid dat de heer I niet eerder sociale overtredingen heeft begaan, is het hof van oordeel dat gedeeltelijk kan worden ingegaan op het verzoek van de heer I en dat hem uitstel wordt toegekend voor de helft van de opgelegde geldboete.

★

★

★

OM DEZE REDENEN,

Het Arbeidshof,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van de heer J.J. Andre, advocaat-generaal, ter griffie neergelegd op 20 mei 2009 en op de door de heer D op 18 juni 2009 ter griffie neergelegde repliek;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond in de mate het in ondergeschikte orde werd ingesteld.

Hervormt het bestreden vonnis.

Bevestigt de bestreden administratieve beslissing, doch verleent de heer D uitstel voor de helft van de boete, voor de duur van vijf jaar.

Zegt dat elke partij haar eigen gerechtskosten zal dragen, tot op heden als volgt begroot:

- voor appellant:
 - rechtsplegingsvergoeding hoger beroep € 375,-
- voor geïntimeerde:
 - rechtsplegingsvergoeding hoger beroep € 1200,-

Aldus gewezen door de eerste kamer van het
Arbeidshof te Brussel en ondertekend door:

G. BALIS: Kamervoorzitter
P. DEPRETER: Raadsheer in sociale zaken als
werkgever
F. VANDERSCHELDE: Raadsheer in sociale zaken als
werknemer-bediende
L. COEN: Griffier

L.COEN.

G. BALIS.

F. VANDERSCHELDE.

P. DEPRETER.

Het arrest is uitgesproken op de openbare
terechtzing van de eerste kamer van het
arbeidshof te Brussel op 4 september 2009 door G.
Balis, kamervoorzitter en L. Coen, griffier.

L. COEN.

G. BALIS.